

การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย*

THE STUDY OF CORPORAL PUNISHMENT IN CHILDREN AMONG PARENTS OF DIFFERENT GENERATIONS

กนกวรรณ รุจนเวช*, บัญญัติ ยงย่วน, สาวิตรี ทยานศิลป์

Kanokwan Rutjanawet*, Banyat Yongyuan, Sawitri Thayansin

สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล นครปฐม ประเทศไทย

National Institute for Child and Family Development, Mahidol University, Nakhon Pathom, Thailand

*Corresponding author E-mail: kanokwan.rut28@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติ พฤติกรรม สาเหตุ และผลกระทบของการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูแต่ละช่วงวัย เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก จาก 3 กลุ่มช่วงวัย คือ 1) เบบี้บูมเมอร์ 4 คน 2) เจเนอเรชันเอ็กซ์ 8 คน และ 3) เจเนอเรชันวาย 8 คน รวม 20 คน สังเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา และตรวจสอบด้วยเทคนิคสามเส้า ผลการวิจัยพบว่าผู้เลี้ยงดูในกลุ่มเบบี้บูมเมอร์ส่วนมากเชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายยังมีประโยชน์ แต่ควรลดและใช้การลงโทษรูปแบบอื่นแทน สาเหตุการลงโทษ คือ พฤติกรรมเด็ก ประสพการณ์ผู้เลี้ยงดู และการลงโทษได้ส่งผลต่อร่างกายของเด็ก กลุ่มผู้เลี้ยงดูเจเนอเรชันเอ็กซ์ส่วนใหญ่เชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นสิ่งที่ควรใช้และใช้ควบคู่กับการลงโทษในรูปแบบอื่น สาเหตุการลงโทษ คือ พฤติกรรมของเด็ก และประสพการณ์ผู้เลี้ยงดู ผู้เลี้ยงดูในกลุ่มเจเนอเรชันวายส่วนใหญ่เชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายยังใช้ไม่ได้ถ้าวิธีการอื่นไม่ได้ผล สาเหตุที่ต้องลงโทษ คือ พฤติกรรมเด็กของและประสพการณ์ผู้เลี้ยงดู และการลงโทษส่งผลกระทบต่อเด็กทั้งร่างกายและจิตใจ ผลการเปรียบเทียบพบว่า ทัศนคติของผู้เลี้ยงดูกลุ่มเบบี้บูมเมอร์เห็นความสำคัญของการลงโทษทางร่างกายมากที่สุดแต่ในทางปฏิบัติใช้น้อยกว่าคนกลุ่มอื่น สาเหตุการลงโทษของทั้ง 3 ช่วงวัย คือ พฤติกรรมเด็กและประสพการณ์ตัวผู้เลี้ยงดู กลุ่มเจเนอเรชันวายระบุว่าที่ต้องลงโทษทางกายเพราะไม่รู้วิธีการลงโทษในรูปแบบอื่น ผู้เลี้ยงดูทั้ง 3 ช่วงวัยเห็นว่าการลงโทษส่งผลกระทบต่อทั้งร่างกายและจิตใจ

คำสำคัญ: การลงโทษร่างกายในเด็ก, ผู้เลี้ยงดู, ต่างช่วงวัย

Abstract

The objective of this study was to examine attitudes, behaviors, causes, and effects of corporal punishment in children of different age groups. In-depth interviews were conducted with 3 age groups: 1) 4 baby boomers, 2) 8 Generation X, and 3) 8 Generation Y, totaling 20 people. Synthesize content data and examine it with triangular techniques. The results showed that most baby boomers believed corporal punishment was still beneficial, but other forms of punishment should be reduced instead. The causes of punishment are the child's behavior, the experience of the caregiver, and the punishment has affected the child's body. Most Generation X nurturers believe that corporal punishment is something that should be used and used in

conjunction with other forms of punishment. Most Generation Y caregivers believe that corporal punishment can still work if other methods do not work. The reasons for punishment are the child's behavior and the caregiver's experience, and the punishment affects the child both physically and mentally. The results showed that the attitudes of baby boomers saw the importance of corporal punishment the most, but in practice it was less used than other groups. The causes of punishment for all 3 ages are the child's behavior and the experience of the caregiver. Generation Y states that physical punishment is required because they do not know how to punish other forms of punishment. Nurturers of all 3 ages see punishment as having an impact on both body and mind.

Keywords: Corporal Punishment in Children, Caregivers, Different Ages

บทนำ

ในประเทศไทย ความรุนแรงในครอบครัวถือเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นและยังคงอยู่ในสังคมมาช้านานปัจจุบันยังมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้น จากรายงานสถิติความรุนแรงในครอบครัวประจำปี 2564 ที่ได้ทำการสำรวจช่วงเดือนตุลาคม 2563 ถึง เดือนกันยายน 2564 พบว่า เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวเป็นความรุนแรงทางร่างกายถึงร้อยละ 64 (กองส่งเสริมสถาบันครอบครัว, 2564) จากUNICEF Publications ได้รายงานสถานการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นกับเด็กทั่วโลก พบว่า เกือบครึ่งหนึ่งของเด็กอายุ 12 - 23 เดือน ถูกลงโทษทางร่างกายจากผู้เลี้ยงดู (UNICEF Publications, 2017) และในรายงานของ UNICEF Publications เมื่อปี 2019 พบว่า สัดส่วนของเด็กมากกว่า 2 ใน 3 ที่ถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากผู้ดูแล โดยการใช้ความรุนแรงที่บ้านเป็นรูปแบบของการลงโทษที่เด็ก ๆ พบบ่อยที่สุด ในขณะที่การสอนให้เด็กควบคุมตนเองและพฤติกรรมที่ยอมรับได้นั้นเป็นส่วนสำคัญของการเลี้ยงดูเด็กในทุกวัฒนธรรมที่ผู้ดูแลหลายคนมักเลือกใช้ความรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจเพื่อลดหรือขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ในบางครั้งการลงโทษเด็กด้วยความรุนแรงเกิดจากความโกรธ ความหงุดหงิด หรือการขาดความเข้าใจถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กของผู้ดูแล (Global report 2019, 2020) ในขณะเดียวกันเด็กที่อายุน้อยก็มีความเสี่ยงที่จะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง และอาจเป็นอันตรายจากการบาดเจ็บทางร่างกายรวมถึงเด็กไม่สามารถเข้าใจถึงแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของผู้ใหญ่ได้และในวันข้างหน้าเด็กที่เคยถูกลงโทษอาจนำวิธีการดังกล่าวมาใช้กับบุคคลอื่นได้ (นญา พรหมพันธุ์, 2560)

นอกจากนี้ UNICEF Publications ได้ทำการสำรวจทัศนคติของผู้เลี้ยงดูทั่วโลกเกี่ยวกับความเชื่อที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายมีความจำเป็นในการฝึกวินัยในเด็กหรือไม่” ซึ่งทัศนคติแบบนี้ตรงกับสุภาษิตไทยที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” ผลการสำรวจพบว่า ผู้เลี้ยงดูในประเทศไทยประมาณร้อยละ 48 เห็นด้วยกับความเชื่อนี้ (UNICEF Publications, 2017) โดยเชื่อว่าเวลาลูกทำผิดก็ควรอบรมสั่งสอนลูกและมีการลงโทษบ้างตามสมควร (สมคิด พุ่มทุเรียน และคณะ, 2566)

ผลการสำรวจสถานการณ์เด็กและสตรีในประเทศไทย พ.ศ. 2562 (Multiple Indicator Cluster Survey: MICS) โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (สสช.) ร่วมกับ องค์การยูนิเซฟ ในส่วนของความเชื่อเกี่ยวกับการอบรมสั่งสอนของผู้ดูแลเด็ก พบว่า ร้อยละ 53 ของผู้ดูแลเด็กเชื่อว่าจำเป็นต้องใช้การลงโทษทางร่างกายต่อเด็ก และในความเป็นจริง พบว่า ร้อยละ 58 ของผู้ดูแลเด็กใช้การลงโทษอย่างรุนแรงต่อเด็กอายุ 1 - 14 ปีอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ การลงโทษทางร่างกาย เช่น การตี หรือการใช้ความรุนแรงทางจิตใจ เช่น ต่ำ ว่า เป็นต้น นอกจากนี้ ยังพบว่า พื้นที่ในเขตภาคกลางมีผู้ปกครองที่เห็นด้วยกับใช้การลงโทษทางร่างกายในเด็ก ถึงร้อยละ 57.5 โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่อาศัยในชุมชนนอกเขตเทศบาลร้อยละ 56 เห็นด้วยกับแนวคิด การใช้ความรุนแรงต่อเด็กที่กระทำ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2563) ได้แก่ การทุบตี เตะ ต่อยใช้อาวุธทำร้าย พุดจาถูกเหยียดหยาม ทำร้ายจิตใจ

กักขังหนองเหนียว รวมถึงจำกัดสิทธิไม่ให้ได้รับการศึกษา (ศรีณศิริ คัมภีรานนท์, 2563); (หัตถพันธ์ วงชาลี และคณะ, 2562) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย โดยเลือกชุมชนแห่งหนึ่งในเขตภาคกลางและเป็นชุมชนนอกเขตเทศบาลเพื่อเป็นตัวแทนพื้นที่ในการศึกษาครั้งนี้ ผลการวิจัยนี้คาดว่าจะประโยชน์สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการให้ความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่เหมาะสมให้กับผู้เลี้ยงดูเด็กในแต่ละช่วงวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาทัศนคติ พฤติกรรม สาเหตุ และผลกระทบของการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูแต่ละช่วงวัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยร่างแนวคำถาม ได้ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ทำการปรับแก้ตามคำแนะนำ และทดลองใช้ในพื้นที่ใกล้เคียงและปรับแก้ นอกจากนี้ยังผ่านการรับรองจาก (คจ. - วปส.) เลขที่ IPSR-IRB-2021-066 กับผู้ให้ข้อมูลที่เป็นผู้เลี้ยงดูเด็กในชุมชนแห่งหนึ่งนอกเขตเทศบาล ในพื้นที่ภาคกลาง เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์การคัดเลือก ทั้งหมด 6 ข้อ คือ 1) เป็นบุคคลสัญชาติไทย สื่อสารภาษาไทยได้เข้าใจ 2) เป็นผู้ที่เกิดในระหว่างปี พ.ศ. 2486 - 2503, ระหว่างปี พ.ศ. 2504 - 2524 และระหว่างปี พ.ศ. 2525 - 2548 3) เป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ไม่น้อยกว่า 10 ปี 4) เป็นผู้มีบุตรแล้วอย่างน้อย 1 คน 5) บุตร และ/หรือบุตรของบุตร อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 1 - 14 ปี และ 6) เป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูบุตร และ/หรือ บุตรของบุตรด้วยตนเอง ทำให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 20 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี ได้จำนวน 8 คน กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในกลุ่มอายุ 39 - 59 ปี ได้จำนวน 8 คน และกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในกลุ่มอายุ 60 - 77 ปี ได้จำนวน 4 คน เนื่องจากในกลุ่มช่วงอายุนี้นั้นพื้นที่มีจำกัด และจากเกณฑ์การคัดเลือกทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างเพียง 4 คนเท่านั้น การรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์โดยใช้เครื่องอัดเสียง โดยใช้ระยะเวลาไม่เกิน 1 ชั่วโมง ตามแนวคำถาม เช่น 1) ทุกวันนี้ในชุมชนมีการเลี้ยงดูเด็กอย่างไร 2) ผู้เลี้ยงดูเด็กในชุมชนใช้การลงโทษเด็กเมื่อกระทำผิดอย่างไร 3) ทุกวันนี้ท่านอบรมสั่งสอนลูก/หลานของท่านด้วยวิธีการอย่างไร 4) ท่านคิดว่าอะไรคือสาเหตุที่ทำให้ผู้เลี้ยงดูต้องลงโทษทางร่างกายกับเด็ก และ 5) จากการถูกลงโทษทางร่างกาย ท่านคิดว่าเด็กจะได้รับผลกระทบอย่างไร เป็นต้น จากนั้นใช้การถอดเทปโดยจัดระเบียบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกันตีความ แยกประเภท หาลักษณะร่วม จากนั้นให้ความหมายและเชื่อมโยงสู่ข้อสรุป ยุติเมื่อข้อมูลอิ่มตัว ไม่พบข้อค้นพบที่แตกต่าง

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง “การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย” สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาทัศนคติ พฤติกรรม สาเหตุ และผลกระทบ ในการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กของผู้เลี้ยงดูในแต่ละช่วงวัย พบว่า

กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 15 - 38 ปี ส่วนมากมีทัศนคติต่อการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กว่าเป็นสิ่งที่สามารถใช้เป็นวิธีการหนึ่งได้ ดังคำให้สัมภาษณ์

“การลงโทษนี่ก็ใช้การตี โดยใช้มีดนะ” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี คนที่ 7 หญิง, 2564)

ในด้านของพฤติกรรมผู้เลี้ยงดูส่วนมากตอบว่าเป็นการเรียกมาพูดคุยจะมีเพียงส่วนน้อยการลงโทษโดยการตี ดังคำให้สัมภาษณ์

“ใช้การใช้ไม้เรียวที่สั่งทำเฉพาะไว้ชู้ คือแค่บอกเขาว่าอันนี้ไม่ควรทำนะ เขาก็โอเค แค้นบ๊ว หนึ่ง สอง ไม่ถึงสามเขาก็หยุด ไม่ทำ คนนี้โดนประจำ (เด็กอยู่ด้วยตอนทำการสัมภาษณ์) นาน ๆ ถึงจะดี” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี คนที่ 5 หญิง, 2564)

ส่วนสาเหตุที่ใช้การลงโทษทางร่างกายนั้นเกิดจากพฤติกรรมของเด็กที่ไม่เหมาะสม รวมถึงประสบการณ์การรับรู้ของตัวผู้เลี้ยงดู ดังคำให้สัมภาษณ์

“ก็คือดื้ออะเลยโดนลงโทษ ดื้อจนอะไรอย่างนี้ มันก็ชนปกติของเด็ก ค่อยกันแล้วไม่รู้ เรื่องพูดไม่ฟัง ไม่ฟังมันต้องดีจะได้เชื่อฟัง” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี คนที่ 2 ชาย, 2564)

“ตอนเด็ก ๆ เราก็คเคยโดนตี โหบ่อยมาก โดยสาเหตุเหมือนกัน (หัวเราะ) คือ ดื้อ ไม่ฟัง เรียกกลับบ้านไม่กลับบ้าน ดิตเล่นกับเพื่อนอะไรอย่างนี้ ดิตเล่น... ที่ไม่ตีอะ คือการที่เราจะตีเด็กอะ บางครั้งตอนเราโดนอะ เราเจ็บไหมอะ เราก็จับไข้ไหม เออเราก็ไม่ยอมให้เขาเจ็บใจ แค่ว่าที่ถ้าเราพูดแล้วเขาไม่ฟัง อันนั้นถึงจะโดน แต่ถ้าเราพูดแล้วเขาฟังอันนั้นก็คือเขายังไม่มีการต่อต้าน คือเด็กอะบางคนทีพ่อแม่เลี้ยงจนแบบว่าสมัยก่อนเกรเนี่ย คือเด็กต่อต้าน เพราะว่าโดนตี โดนตีบ่อย จนเป๋ นการชินอะ พอเด็กเริ่มชินก็จะตีก็ตีไป เดียวก็ท าดิดอีกอะไรอย่างนี้... ที่บ้านจะไม่เป๋ น ไม่มีการตีนะ เพราะว่าสมัยก่อนพ่อแม่เลี้ยงเรามาด้วยการโดนตี ไม่แขวนลื้อ สายไฟ เข็มขัด อะไรอย่างนี้ โดนทุกอย่างไม้อะไรที่หยิบได้พ่อแม่ก็จะใช้อันนั้น แต่ว่าเราอะ เราก็คต้องคิดว่าตอนที่เราโดนอะ เราก็ยังอะ เราเจ็บอะ เราก็คคิดว่าเขาก็น่าจะเจ็บอะ” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี คนที่ 5 หญิง, 2564)

ส่วนผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กตามการรับรู้ของผู้เลี้ยงดู คือ การร้องไห้ วิ่งหนี หยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและมีพฤติกรรมที่ตีขึ้นทันที ผลกระทบด้านการแสดงออกทางอารมณ์ คือ อารมณ์ร้อน กลัว น้อยใจ เศร้า และอารมณ์ร้อนได้ ผู้เลี้ยงดูเชื่อว่าการที่เด็กถูกลงโทษทางร่างกายไม่มีผลกับผลการเรียน ส่วนผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว คือ เด็กจะไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าพูดคุยซึ่งอาจส่งผลให้ครอบครัวไม่อบอุ่น

กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 39 - 59 ปี ส่วนมากมีทัศนคติต่อการใช้การลงโทษทางร่างกายเด็กว่าเป็นสิ่งที่ควรใช้เพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนให้เด็กมีความเชื่อฟัง ดังคำให้สัมภาษณ์

“ก็ต่อว่า ต่อว่าตักเตือน การตีก็มี อยู่ที่เคสอะนะ ถ้าเคสแบบไม่ได้ผิดอะไรมากไม่ผิดมากดีกว่า ไม่ได้ตื้อมากก็จะเห็นแค่ตักเตือน ไม่ตี ยกเว้นมันดื้อจริง ๆ” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 39 - 59 ปี คนที่ 1 ชาย, 2564)

ผู้เลี้ยงดูในกลุ่มนี้ส่วนมากมีพฤติกรรมลงโทษทางร่างกายโดยการตีผสมกับการดุ ว่ากล่าว ตักเตือน การชู้ (ไม่ให้เงิน หรือให้ในจำนวนที่น้อยลง) การบังคับ เช่น งดเล่นโทรศัพท์ งดดูโทรทัศน์ ดังคำให้สัมภาษณ์

“ก็จะคอยสอน ไม่ค่อยตี มีการลงโทษโดยการตีบ้างเป็นบางครั้ง จะตีกรณีที่ไม่ค่อยฟังเล่นเกมเกินเวลา อย่างนี้ก็จะโดน เพราะมีการกำหนดเวลาแล้วว่าให้เล่นเกมเท่าไร ถ้าเกินก็มีบทลงโทษ” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 39 - 59 ปี คนที่ 5 หญิง, 2564)

ในส่วนของการใช้การลงโทษทางร่างกาย คือ พฤติกรรมของเด็กที่ไม่เหมาะสมและประสบการณ์ในวัยเด็กของตัวผู้เลี้ยงดู ดังคำให้สัมภาษณ์

“เด็กมันอาจจะไม่เหมือนกันทุกคนอะ บางคนมันก็พูดว่านอนสอง่าย บางคนก็ดื้อ ในการดื้อดื้อแล้วพูดไม่ฟังเนี่ยคำพูดอย่างเดียวนั้นใช้ไม่ได้ก็เลยต้องมีการลงมือก็ถ้าพูดไม่ฟังก็ต้องตี” (กลุ่มอายุ 39 - 59 ปี คนที่ 2 ชาย, 2564)

“ตอนเด็กเคยโดนตี เด็ก ๆ เคย สาเหตุเพราะดื้อเก้ง แต่เดี๋ยวนั้นมันเลี้ยงไม่เหมือนกัน สมัยก่อนกับสมัยนี้... ตีเป็นบางครั้ง บางครั้งก็ตี ตีไปก็ร้อง บ้างไม่จ บ้าง เวลาตีไปแล้วก็สงสารก็เรียก เรียกมาคุย มานั่งคุยกัน” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 39 - 59 ปี คนที่ 4 ชาย, 2564)

ผลกระทบที่เกิดขึ้น คือ เด็กหยุดพฤติกรรมชั่วครว หรือร้องไห้ ส่วนที่เพิ่มเติม คือ ผู้เลี้ยงดูกลุ่มนี้เชื่อว่าถ้าเด็กถูกลงโทษโดยการตีมาก ๆ เด็กอาจดื้อขึ้นเพิ่มขึ้นหรือเตลิด ผลกระทบทางอารมณ์ที่เห็นชัด คือ น้อยใจ งอน ไม่พอใจ อาจมีโมโหบ้าง ด้านผลการเรียน มองว่าเด็กที่ถูกลงโทษทางร่างกายน่าจะมีผลการเรียนที่ดีขึ้นได้ แต่ถ้าลงโทษมาก ๆ จะทำให้ผลการเรียนแย่ลงได้เช่นกัน เนื่องจากเด็กจะกดดัน และคิดมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวเด็กมากกว่า ส่วนผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว เชื่อว่าขึ้นกับความรุนแรงของการลงโทษ ความถี่ของการถูกลงโทษ

กลุ่มผู้เลี้ยงดูในช่วงอายุ 60 - 77 ปี ส่วนมากยังคงให้ความสำคัญกับวิธีการลงโทษทางร่างกายเพื่อเป็นการสั่งสอน ป้องกัน ห้ามปรามเด็กในการกระทำที่ไม่เหมาะสม ให้เด็กเชื่อฟัง และประพฤตินในทางที่ถูกที่ควร ผู้เลี้ยงดูยอมรับว่าใช้การลงโทษทางร่างกายโดยการตีหลายน้อยกว่าการตีบุตรของตนเอง โดยในการเลี้ยงหลายนั้นส่วนมากจะเป็นการว่ากล่าวตักเตือน มากกว่า แต่ไม่ลงโทษมาก เพราะพวกเขาเชื่อว่าเด็กในปัจจุบันบอบบางเจ็บป่วยง่าย ดังคำให้สัมภาษณ์

“เด็กอะหรอ สมัยนี้เนี่ยเขายังมีตึนะ ก็มีบ้าง แต่ว่าไม่มาก นิด ๆ หน่อย ๆ ส่วนมากก็ใช้ แต่เออจริง ๆ มันก็ยังมื่อะเนอะ แต่ว่ามันน้อย น้อยก็อาจจะน้อยกว่าเมื่อก่อนอะ ส่วนมากก็อธิบายอะ อธิบายเหตุผล” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 60 - 77 ปี คนที่ 2 ชาย, 2564)

“ทุกวันนี้เลี้ยงหลายนมากี่รู้ สักว่าไม่ค่อยได้ดี (หัวเราะ) ไม่ค่อยได้ดีหลายนเลย แคบอแค่สอนทุกวัน” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 60 - 77 ปี คนที่ 4 หญิง, 2564)

สาเหตุที่ใช้การลงโทษทางร่างกาย คือ พฤติกรรมของเด็กที่ไม่เหมาะสม และประสบการณ์ของตัวผู้เลี้ยงดูที่เคยได้รับในวัยเด็ก ดังคำให้สัมภาษณ์

“ก็เด็กอ่าเนาะ เวลาเรากลัวอันตราย อย่างเราห้ามเขาเนี่ย บางทีเขาไม่ฟังไง เขาดี้อ ส่วนมากเด็กไม่มีอะไรหรอก ดี้อย่างเดียวไง แล้วเรากลัวอันตรายไง เราก็ต้องการสอนเขา อ่าเน้อ ให้ รู้ ถึงอันตราย แต่เดี๋ยวนี้นี้เด็กเขาเก่ง เราบอกเขา เนี่ยบ่อเนี่ย อย่าไปเดินใกล้ ๆ นะ เดี่ยวตกน้ำจมน้ำอะไรอย่างเนี่ย มีไอเซ้ (จระเข้) มั่งอะไรบอกเขา เขาเชื่อนะ เขารู้ ” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 60 - 77 ปี คนที่ 2 ชาย, 2564)

“ตอนเด็ก ๆ โดนตี ไอโฮ ตีนสายก็โดน อะไรก็โดน เพราะสมัยก่อนเราไม่รู้ จะไปไหนใช้ปะ สมัยก่อนเขาก็บอกตีนตีตีให้ต้องแบกไถไปนา ต้องหุงข้าว หาบข้าวตีตีให้ จนสว่างเลยอะลูกแทบไม่ได้นอน ไอพ่อแม่อีกอยากให้เสร็จเพราะมันแข่งกัน ฟนตักฟาร้องมันก็ต้องทำแข่งกัน ถ้าเราไปเล่าให้เด็กสมัยนี้ฟัง มันก็บอกว่าไม่มีแล้วแหละแม่ มันจะบอกว่ามันคนละสมัยละแม่ มันก็หัวเราะแหละ มันไม่ฟังเราแหละ บอกแม่ลำบากนะตั้งแต่นั้นนะ” (ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 60 - 77 ปี คนที่ 3 หญิง, 20)

ส่วนผลกระทบที่เกิดกับเด็กตามการรับรู้ของผู้เลี้ยงดู คือ เด็กจะเจ็บบ ไม่พูด หยุดพฤติกรรมทันที ร้องไห้ และอาจจะมีต่อต้านบ้าง ด้านการแสดงออกทางอารมณ์ที่เห็นชัด คือ เสียใจ งอน และสะเทือนใจ ผู้เลี้ยงดูเชื่อว่าถ้าไม่ได้เข้มงวดเกินไปไม่มีผลกระทบต่อผลการเรียน พวกเขาเชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายไม่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในครอบครัว

2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ พฤติกรรม สาเหตุ และผลกระทบ ในการใช้การลงโทษทางร่างกายต่อเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย พบว่า

เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการลงโทษทางร่างกายในเด็ก พบว่า กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 15 - 38 ปี ส่วนมากคิดเห็นว่าการลงโทษทางร่างกายในเด็กได้ แต่ไม่บ่อย จะใช้เมื่อจำเป็นจริง ๆ หรือไม่มีวิธีการอื่น ๆ ที่สามารถนำมาใช้ได้แล้ว กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 39 - 59 ปี ส่วนมากคิดเห็นว่าการลงโทษทางร่างกายในเด็กได้ไม่ใช่วิธีการที่แปลก เป็นวิธีการหนึ่งในการอบรมสั่งสอนเด็กเป็นกรณี ๆ ไป โดยผู้ให้ควรรู้ว่าอะไรควรไม่ควร แต่ในกลุ่มนี้ก็มีบางส่วนที่ไม่เห็นด้วยที่จะใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกเลยแต่ใช้วิธีการลงโทษในรูปแบบอื่น ๆ แทน ส่วนกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 60 - 77 ปี ส่วนมากคิดเห็นว่าการลงโทษทางร่างกายในเด็กบ้างไม่ใช้เลยก็ไม่ได้ แต่ต้องปรับตามยุคสมัย

เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก พบว่า กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 15 - 38 ปี และกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 60 - 77 ปี จะใช้ทางวาจาจากการลงโทษทางร่างกาย โดยกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 15 - 38 ปี จะใช้ การเรียกมาพูดคุย การขู่ด้วยท่าทางและออกบทลงโทษเมื่อกระทำผิด ส่วนผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 60 - 77 ปี ส่วนมากจะใช้วิธีการว่ากล่าว ตักเตือน โดยใช้เสียงที่ดังแทนการลงโทษโดยการตี ส่วนกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 39 - 59 ปี จะใช้วิธีการที่ผสมผสาน คือ ใช้การลงโทษทางวาจา อาทิ การดู ว่ากล่าว เรียกมาตักเตือนควบคู่ไปกับการลงโทษทางร่างกาย คือ การตี โดยเฉพาะกรณีที่ไม่เชื่อฟัง และกระทำผิด นอกจากนี้ ยังใช้วิธีการงดเล่นโทรศัพท์ งดดูโทรทัศน์ การหักค่าขนม การลดเวลาเล่นเกมจากการสัมภาษณ์ พบว่า กลุ่มช่วงอายุนี้อาศัยการลงโทษทางร่างกายมากที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบสาเหตุที่นำไปสู่การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กตามการรับรู้ของผู้เลี้ยงดู พบว่า กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 15 - 38 ปี จะมองเรื่องความซนตามธรรมชาติ ไม่เชื่อฟัง ทำผิดซ้ำ แก่งกับคนอื่น ส่วนกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 39 - 59 ปี มองเรื่องการ เล่นเกินเวลา ทะเลาะกันของพี่น้อง ไม่เชื่อฟัง และไม่ทำตามที่ได้รับมอบหมาย กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 60 - 77 ปี มองไปในจุดของความกลัวอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นจากความซนความดื้อของเด็กและไม่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ส่วนสาเหตุจากตัวผู้เลี้ยงดูส่วนมากตอบตรงกันในเรื่องของประสบการณ์ตรงของตนเองที่เคยถูกลงโทษทางร่างกายมาก่อนว่า มีผลด้วยแต่ไม่ใช่ทั้งหมด ผู้เลี้ยงดูส่วนมากมองว่าบริบทชุมชนไม่ใช่สาเหตุที่ผู้เลี้ยงดูต้องลงโทษทางกายต่อเด็ก

เมื่อเปรียบเทียบผลกระทบจากการใช้การลงโทษทางร่างกายในด้านพฤติกรรมการแสดงออกของเด็ก ผู้เลี้ยงดูรับรู้เหมือนกันนั่น คือ เด็กจะร้องไห้ วิ่งหนี ไม่พูด หยุดพฤติกรรมทันทีในช่วงเวลาและแสดงพฤติกรรมที่ดีขึ้น กลุ่มผู้เลี้ยงดูในช่วงอายุ 15 - 38 ปี และกลุ่มผู้เลี้ยงดูในช่วงอายุ 39 - 59 ปี บางส่วนเชื่อว่าเด็กที่ถูกลงโทษจะเติบโตกลายเป็นคนก้าวร้าวและเลียนแบบพฤติกรรมที่ตนเคยถูกกระทำ ส่วนกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 60 - 77 ปี คิดว่าการลงโทษจะส่งผลกระทบสั้น คือ เด็กจะแสดงพฤติกรรมต่อต้าน ในด้านผลกระทบทาง

อารมณ์ผู้เลี้ยงดู 3 กลุ่มช่วงวัยรับรู้เหมือนกัน คือ เด็กจะงอน น้อยใจ เสียใจ และกลัว ทั้ง 3 กลุ่มช่วงอายุมีความคิดเห็นตรงกันว่า การลงโทษทางกายที่บ้านไม่ส่งผลกระทบใด ๆ ต่อการเรียนรู้ แต่กลุ่มผู้เลี้ยงดูช่วงอายุ 15 - 38 ปี และช่วงอายุ 39 - 59 เชื่อว่าการลงโทษที่โรงเรียนอาจส่งผลกระทบต่อการเรียนหรือผลการเรียนบ้าง ผู้เลี้ยงดูในช่วงอายุ 60 - 77 ปี เชื่อว่าการลงโทษทางกายไม่ส่งผลใด ๆ ต่อสัมพันธภาพในครอบครัว ขณะที่กลุ่มผู้เลี้ยงดูช่วงอายุ 15 - 38 ปี เชื่อว่าอาจจะมีผลกระทบให้เด็กไม่กล้าแสดงออก ขณะที่ผู้เลี้ยงดูช่วงอายุ 39 - 59 ปี เชื่อว่าขึ้นกับความรุนแรงของการลงโทษ ความถี่ และความรักความสัมพันธ์ในครอบครัว มองว่าถ้ามีการใช้การลงโทษที่ดี และรุนแรงเกินไปเด็กอาจจะไม่กล้าเข้ามาปรึกษาและหันไปคุยกับเพื่อนมากกว่า

อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่อง “การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย” สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

1. ทศนคติที่มีต่อการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดู พบว่า ในแต่ละช่วงวัยส่วนมากมีความทัศนคติไปในทิศทางเดียวกันว่า เห็นด้วย กับการใช้วิธีการลงโทษทางร่างกายต่อเด็ก เพื่อเป็นการอบรมสั่งสอน เพราะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ (Fakunmoju, S. B., 2022) และยังสามารถใช้ได้ ในสถานการณ์ปัจจุบันสอดคล้องกับงานวิจัยของหัตถพันธ์ วงชารี ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าและตรวจสอบความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย โดย พบว่า องค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้การลงโทษทางร่างกาย (หัตถพันธ์ วงชารี, 2559) เช่น รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี (บุญเลิศ โพธิ์ขำ, 2559); (สมคิด พุ่มทุเรียน และคณะ, 2566) ซึ่งเป็นการเลี้ยงลูกตามแบบเดิมในสังคมไทยซึ่งเน้นการใช้อำนาจของพ่อแม่ เป็นการเลี้ยงลูก (กนกพร กลิ่นดอกแก้ว และอดิพล เอื้อจรัสพันธุ์, 2565); (นิธิญา ไฉยเย็น, 2563) เมื่อพิจารณาในบริบทสังคมไทยแล้วมีความเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมการสั่งสอนของผู้ใหญ่ (สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย, 2563) ในที่นี้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการศึกษาของ Ward, K. P., et al., Utter, M. ที่พบว่า ผู้ดูแลเชื่อว่าเด็กจำเป็นต้องได้รับการลงโทษทางร่างกายเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (Ward, K. P., et al., 2021); (Utter, M., 2020) จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ผู้เลี้ยงดูส่วนมากระบุว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นเพียงหนึ่งในวิธีการที่จะใช้ในการอบรมเลี้ยงดูเท่านั้นโดยเฉพาะกลุ่มผู้เลี้ยงดูช่วงอายุ 15 - 38 ปี และกลุ่มผู้เลี้ยงดูช่วงอายุ 39 - 59 ปี ผู้เลี้ยงดูในทั้ง 2 กลุ่มช่วงอายุนี้เกิดและเติบโตในช่วงที่วัฒนธรรมตะวันตกได้เข้ามาในสังคมไทย เทคโนโลยีเข้าถึงได้ง่ายทำให้เปิดกว้างทำให้ได้รับเอาองค์ความรู้วัฒนธรรมการเลี้ยงดู ความคิด ทศนคติแบบตะวันตกเข้ามาประยุกต์ใช้ (สิริรัตน์ อนุรัตน์พานิช, 2559) ขณะที่กลุ่มผู้เลี้ยงดูช่วงอายุ 60 - 77 ปี ในที่นี้ตอบว่าการลงโทษเด็กอาจต้องมีการปรับให้เหมาะสมกับยุคสมัยมากขึ้น สอดคล้องกับ นญา พรหมหันธ์ ที่พบว่า ไม่ใช่ผู้ที่เคยได้รับการลงโทษทางร่างกายทุกคนที่จะใช้การลงโทษทางร่างกายต่อ (นญา พรหมหันธ์, 2560)

2. พฤติกรรมที่มีต่อการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดู พบว่า กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 39 - 59 ปี มีบางส่วนที่ไม่เห็นด้วยที่จะใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกแต่ใช้วิธีการลงโทษในรูปแบบอื่น ๆ แทน มีการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กบ้าง ขณะที่กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 15 - 38 ปี ส่วนมากจะเรียกเด็กมาพูดคุยจะใช้การลงโทษทางร่างกายเมื่อจำเป็นจริง ๆ หรือไม่มีวิธีการอื่น ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Fréchette, S. & Romano, E. ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองชาวแคนาดา พบว่า ผู้ปกครอง ร้อยละ 19.80 ไม่ยอมรับการลงโทษทางร่างกายแต่ใช้วิธีการลงโทษทางวินัยที่ไม่รุนแรง (Fréchette, S. & Romano, E., 2017) ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับวิจัยนี้ ขณะที่ Ganapathy, S. S., et al. พบว่า ผู้เลี้ยงดูส่วนมากจะเป็นการเรียกว่าพูดคุยเพื่อทำการสั่งสอน/ตักเตือนเด็กก่อนถ้าเด็กยังกระทำก็จะใช้การลงโทษทางร่างกาย (Ganapathy, S. S., et al., 2022) นอกจากนี้ อาจผสมผสานการลงโทษทางวินัยในรูปแบบอื่น เช่น ลดเงินค่าขนม ลดเวลาในการเล่นโทรศัพท์ เป็น

ต้น จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ผู้เลี้ยงดูในช่วงอายุ 60 - 77 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการลงโทษทางร่างกายที่รุนแรง แต่กลับมีการใช้การลงโทษทางร่างกายลดลงในรุ่นลูกและใช้น้อยมากในรุ่นหลาน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ลีอรัตน์ อนุรัตน์พานิช ที่พบว่า ลักษณะการเลี้ยงดูของคนแต่ละช่วงวัยจะมีการเปลี่ยนไปขึ้นกับประสบการณ์ของตน (ลีอรัตน์ อนุรัตน์พานิช, 2559) และสอดคล้องกับการศึกษาของ Strauss, W. & Howe, N. ที่พบว่า รูปแบบของการเลี้ยงดูขึ้นกับประสบการณ์ของตัวผู้เลี้ยงดู จะเป็นการชดเชยตัวเอง กล่าวคือ ถ้าตนเองมีประสบการณ์ถูกลงโทษมากก็มักจะลดการลงโทษในรุ่นลูกตัวเองลง (Strauss, W. & Howe, N., 1991)

3. สาเหตุต่อการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดู พบว่า สาเหตุหลักที่ส่งผลให้ผู้เลี้ยงดูลงโทษทางร่างกาย คือ การกระทำที่ไม่เหมาะสม เช่น ดื้อ ขน การกระทำที่อาจเกิดอันตราย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Wang, F., et al, Wang, M., et al. ที่พบว่า สาเหตุหลักที่ทำให้เกิดการลงโทษทางร่างกายขึ้นเนื่องจากพฤติกรรมของเด็กที่พบเห็นได้ง่ายและชัดเจน อาทิ ดื้อ พุดไม่ฟัง ขน กระทำความผิดซ้ำกระทำความผิดซ้ำหน้า ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ การแกล้งกัน เป็นต้น (Wang, F., et al., 2018); (Wang, M., et al., 2018) จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการลงโทษเด็ก คือ ประสบการณ์ในวัยเด็กของผู้เลี้ยงดู สอดคล้องกับ นญา พรหมพันธ์ พบว่า ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็กส่งผลต่อเจตคติและพฤติกรรมเมื่อเป็นพ่อแม่ (นญา พรหมพันธ์, 2560) และงานวิจัยของ Bell, T. & Romano, E. ที่พบว่า พ่อแม่ที่มีประสบการณ์การลงโทษทางร่างกายมักจะเห็นด้วย และใช้วิธีการทางวินัยนี้กับลูกของตนเอง (Bell, T. & Romano, E., 2012) อาจารย์ถึง กนกพร กลิ่นดอกแก้ว และอดิพล เอื้อจรัสพันธุ์ ที่มองถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างบิดามารดาที่กระทำความรุนแรงต่อบุตร (กนกพร กลิ่นดอกแก้ว และอดิพล เอื้อจรัสพันธุ์, 2565) แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นกับตัวผู้เลี้ยงดูเองว่าจะเลือกใช้หรือไม่ (นญา พรหมพันธ์, 2560) นอกจากนี้ ยังรวมถึงการขาดทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กและเยาวชนด้วยการใช้วินัยเชิงบวก ในกลุ่มผู้เลี้ยงดูบางคนที่ไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรง (จิรัชกูร ญัษฐังสี และคณะ, 2563)

4. ผลกระทบในการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กของผู้เลี้ยงดู พบว่า ผู้เลี้ยงดูทุกช่วงวัยต่างเห็นตรงกันว่าผลกระทบจากการถูกลงโทษต่อพฤติกรรมของเด็กมีทั้งทางบวกและทางลบ คือ ร้องไห้ วิ่งหนี หยุดพฤติกรรมที่ไม่ดีทันทีที่แสดงพฤติกรรมที่ผิดหรือที่ผู้เลี้ยงดูต้องการ โดยกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 15 - 38 ปี มองถึงการก้าวร้าว เกือบกด ขณะที่กลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 39 - 59 ปี มองถึงความเตลิดและดื้อรั้นกรณีถูกลงโทษจำนวนบ่อยครั้ง (Ali, A., et al., 2019) ขณะที่ผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 60 - 77 ปี เห็นว่าผลกระทบ คือ เด็กพฤติกรรมต่อต้าน สอดคล้องกัน Wolf, S. & Suntheimer, N. M. ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูที่ใช้การลงโทษทางร่างกายทำให้เด็กที่ถูกลงโทษมีพฤติกรรมก้าวร้าวและต่อต้านสังคม (Wolf, S. & Suntheimer, N. M., 2020) จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า การลงโทษส่งผลต่ออารมณ์ของเด็กในทางลบ สอดคล้องกับการศึกษาของ Breen, A., et al. ที่พบว่า เด็กที่ถูกลงโทษทางร่างกายจะรู้สึกโศกเศร้า กลัว วิดกกังวล (Breen, A., et al., 2015) ขณะที่งานวิจัยนี้พบว่า การลงโทษทางร่างกายจากที่บ้านไม่มีผลกับการเรียนของเด็ก หากเป็นการลงโทษที่โรงเรียนอาจมีผลบ้างเล็กน้อย ซึ่งผลในภาพรวมอาจแตกต่างจาก Mahlangu, P., et al., Le, K. & Nguyen, M. ที่พบว่า กลุ่มเด็กที่ถูกลงโทษทางร่างกายจากที่บ้านจะมีผลยับยั้งความตั้งใจเรียน (Mahlangu, P., et al., 2021); (Le, K. & Nguyen, M., 2019) แต่สอดคล้องกับกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 15 - 38 ปี และกลุ่มผู้เลี้ยงดูเด็กในช่วงอายุ 39 - 59 ปีบางคนที่ยังเชื่อว่าการลงโทษส่งผลต่อการเรียน

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาข้างต้นจะสะท้อนให้เห็นว่า หนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เลี้ยงดูยังเลือกใช้การลงโทษทางร่างกาย โดยเฉพาะการตีเกิดจากตัวผู้เลี้ยงดูขาดความรู้ในแง่ของวิธีการอบรมที่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายในรูปแบบอื่น ๆ การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก เกิดจากตัวผู้เลี้ยงดูในแต่ละช่วงวัยมีความเข้าใจในเรื่อง

พัฒนาการเด็กไม่เพียงพอ ส่งผลต่อการไม่เข้าใจในเรืองพัฒนาการด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม จากการศึกษาผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมรูปแบบการเลี้ยงดูที่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่อเพิ่มทักษะการเลี้ยงดูเด็กในรูปแบบอื่น ๆ นอกเหนือจากการลงโทษทางร่างกาย สามารถจัดอบรมเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กในแต่ละช่วงวัย เพื่อให้ผู้เลี้ยงดูเข้าใจถึงความแตกต่างในพัฒนาการของเด็กในแต่ละช่วงวัยและปรับการเลี้ยงดูให้เหมาะสมตามลักษณะของแต่ละช่วงวัยนั้น ๆ สำหรับการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเชิงลึกรายการเพื่อให้เห็นถึงประเด็นปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคมไทย และพัฒนาเป็นข้อเสนอให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กนกพร กลิ่นดอกแก้ว และอดิพล เอื้อจรัสพันธ์. (2565). ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม: ภาพสะท้อนการถูกกดทับจากการเรียนรู้ทางสังคมในสังคมไทย. วารสารสิทธิปริทัศน์, 36(1), 1-24.
- กลุ่มอายุ 39 - 59 ปี คนที่ 2 ชาย. (21 กันยายน 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- กองส่งเสริมสถาบันครอบครัว. (2564). สถิติความรุนแรงในครอบครัว ประจำปี 2564. กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. เรียกใช้เมื่อ 11 มกราคม 2565 จาก https://opendata.nesdc.go.th/dataset/https-drive-google-com-file-d-16qsyunvqmqznm4krc_5xee_zoxffxmg4-view-usp-sharing
- จิรัฐกร ญัฐรังสี และคณะ. (2563). ก้าวข้ามความรุนแรงสู่การใช้วินัยเชิงบวกในการแนะแนวทางเด็กและเยาวชน. วารสารอเวศสารแพทย์ทหารบก, 73(3), 173-179.
- นงญา พรหมพันธ์. (2560). ทายาทความรุนแรง: แนวคิดการประกอบสร้างทางสังคมต่อการจัดการประสบการณ์ความรุนแรง. ใน วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิธิญา ใจเย็น. (2563). ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์ในวาทกรรมแนะนำวิธีการเลี้ยงลูกโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง: การศึกษาแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์. ใน วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเลิศ โพธิ์ขำ. (2559). ปัญหาของกฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546. Nakhon Phanom University Journal, 6(2), 78-86.
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี คนที่ 2 ชาย. (25 สิงหาคม 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี คนที่ 5 หญิง. (22 สิงหาคม 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี คนที่ 5 หญิง. (25 สิงหาคม 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 15 - 38 ปี คนที่ 7 หญิง. (22 สิงหาคม 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 39 - 59 ปี คนที่ 1 ชาย. (21 กันยายน 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)

- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 39 - 59 ปี คนที่ 4 ชาย. (22 สิงหาคม 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 39 - 59 ปี คนที่ 5 หญิง. (21 กันยายน 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 60 - 77 ปี คนที่ 2 ชาย. (20 พฤศจิกายน 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 60 - 77 ปี คนที่ 3 หญิง. (20 พฤศจิกายน 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มอายุ 60 - 77 ปี คนที่ 4 หญิง. (20 พฤศจิกายน 2564). การศึกษาการลงโทษทางร่างกายในเด็กของผู้เลี้ยงดูต่างช่วงวัย. (กนกวรรณ รุจนเวช, ผู้สัมภาษณ์)
- ลือรัตน์ อนุรัตน์พานิช. (2559). เจนเอ็กซ์ เจนวาย เจนแซด คืออะไร. บทความเผยแพร่ความรู้สู่ประชาชน. เรียกใช้เมื่อ 21 เมษายน 2562 จาก <https://pharmacy.mahidol.ac.th/th/knowledge/article /330/>
- ศรัณย์ศิริ คัมภีรานนท์. (2563). ความรุนแรงในครอบครัวของสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย. (2563). Troubled Childhood III: ภูมิหลังการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของประชากรกลุ่มตัวอย่างอายุ 18 - 29 ปี (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพมหานคร: สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย.
- สมคิด พุ่มทุเรียน และคณะ. (2566). จิตวิทยาเชิงพุทธกับการเสริมสร้างความมั่นคงทางครอบครัวพ่อแม่มือใหม่. วารสารวิจัยวิชาการ, 6(2), 335-346.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2563). โครงการสำรวจสถานการณ์เด็กและสตรีในประเทศไทย พ.ศ. 2562. (รายงานฉบับสมบูรณ์). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- หัตถพันธ์ วงชารี. (2559). การพัฒนาและตรวจสอบมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย. ใน วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หัตถพันธ์ วงชารี และคณะ. (2562). ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 45(1), 341-365.
- Ali, A., et al. (2019). Psychological Trauma and Corporal Punishment. Global Social Sciences Review (GSSR), 4(2), 138-147.
- Bell, T. & Romano, E. (2012). Opinions About Child Corporal Punishment and Influencing Factors. Journal of Interpersonal Violence, 27(11), 2208-2229.
- Breen, A., et al. (2015). Children's experiences of corporal punishment: A qualitative study in an urban township of South Africa. Child Abuse & Neglect, 48, 131-139. <https://doi.org/10.1177/0886260511432154>.
- Fakunmoju, S. B. (2022). Perception and abolition of corporal punishment among a sample of respondents in southwest Nigeria. Child abuse review, 31(1), 40-53.
- Fréchette, S. & Romano, E. (2017). How do parents label their physical disciplinary practices? A focus on the definition of corporal punishment. Child Abuse & Neglect, 71, 92-103. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2017.02.003>.

- Ganapathy, S. S., et al. (2022). Practice of Disciplinary Methods and Factors Associated With Belief for Physical Punishment Among Malaysian Parents Findings From NHMS 2016. *Global Pediatric Health*, 9, 1-9. <https://doi.org/10.1177/2333794X221113820journals.sagepub.com/home/gph>.
- Global report 2019. (2020). Progress towards ending corporal punishment of children Registered charity no. 328132. London: Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children.
- Le, K. & Nguyen, M. (2019). “Bad Apple” peer effects in elementary classrooms: the case of corporal punishment in the home. *Education Economics*, 27(6), 557-572.
- Mahlangu, P., et al. (2021). Prevalence and factors associated with experience of corporal punishment in public schools in South Africa. *PLoS ONE*, 16(8). <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0254503>.
- UNICEF Publications. (2017). A Familiar Face: Violence in the lives of children and adolescents. New York: United Nations Children’s Fund (UNICEF).
- Utter, M. (2020). Opposing Viewpoints: Corporal Punishment in the Home and Its Affects on Children. *Children's Legal Rights Journal*, 39(3), 309-314.
- Wang, F., et al. (2018). Attitudes mediate the intergenerational transmission of corporal punishment in China. *Child Abuse & Neglect*, 76, 34-43. doi: 10.1016/j.chiabu.2017.10.003.
- Wang, M., et al. (2018). Intergenerational Transmission of Corporal Punishment: The Independent and Interactive Moderating Role of Children’s Negative Affectivity and Effortful Control. *Journal of Interpersonal Violence*, 36(9-10), 1-23.
- Ward, K. P., et al. (2021). Multilevel ecological analysis of the predictors of spanking across 65 countries. *BMJ Open*, 11(8), 1-8.
- Wolf, S. & Suntheimer, N. M. (2020). Predictors of parental disciplinary practices and associations with child outcomes among Ghanaian preschoolers. *Children and Youth Services Review*, 112, 1-10. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2019.104518>.